

Бабуся квіти продавала...

Бабуся квіти продавала...

Йшов дощ, вона усе стояла

Не просто так, заради втіхи –

Просто не мала чого їсти.

Удома чоловік лежачий,

Йому б зварити хоча б каші!

Йшли люди повз, усі у справах,

Їм діла не було до алич,

Рожевих, білих квіточок

Та до старої, що в кулачок

Тихенько плакала й стидалась

Що там стоїть оце на старість.

Байдужим поглядом зміряли,

Та бігли, поки не скінчились справи.

Біг чоловік до мами в гості,

Сьогодні тато зліг у постіль.

Погляну на стареньку збоку

Та підійшов і там, нівроку її питає: що то сталося?

Чому ви плачете, стидаясь?

«Мій дід хворіє, просить чаю,

А я на то грошей не маю».

Тихесенько відповіла бабуся.

«Чекай, я зараз повернуся!» -

Крізь сльози мовив чоловік

І під дощем, мов мара, зник.

Приніс пакунків для бабусі

І грошей дав на чай дідусю.

Просила бабця взяти квіти,

Він відповів: «Неси їх діду!»

Я лиш одну візьму для мами.

Щоб знала ти, не все погано,

Ще не живе байдужість в світі,

Поки є поруч люди світлі!

Хомула Богдана, 7-А клас, Ліцей № 21 ЛМР